

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Kinga Grzywacz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19.03., 19.04., 21.05. i 24.08.2018 r.

sprawy przeciwko

M. G. urodz. (...) w L.

syna R. i H. z d. B.

oskarżonego o to, że: 1. w dniu 11 października 2017 roku o godz. 18.40 w J., woj. (...) na ul. (...) kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym marki S. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości stwierdzonym urzędzeniem A. z wynikami I badanie g. 20:03 – 0,76 mg/l, II badanie g. 20:04 – 0,74 mg/l alkoholu z wydychanym powietrzem,

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

2. w dniu 11 października 2017 roku o godz. 18.40 w J., woj. (...) na ul. (...) kierując pojazdem mechanicznym marki S. (...) o nr rej. (...) pomimo wydania przez osobę uprawnioną do kontroli ruchu drogowego, przy użyciu sygnałów dźwiękowych i świetlnych polecenia zatrzymania pojazdu nie zatrzymał się niezwłocznie pojazdu i kontynuował jazdę,

tj. o przestępstwo z art. 178b k.k.

orzeka

I. Uznaje oskarżonego M. G. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 1 aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. i za to na mocy powołanego przepisu wymierza mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych.

II. Uznaje oskarżonego M. G. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 2 aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 178b k.k. i za to na mocy powołanego przepisu, przy zastosowaniu art. 37a k.k. wymierza mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych

III. Na mocy art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat, w związku ze skazaniem za przestępstwo wskazane w punkcie 1 aktu oskarżenia.

IV. Na mocy art. 42 § 1a pkt 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat, w związku ze skazaniem za przestępstwo wskazane w punkcie 2 aktu oskarżenia.

V. Na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. kary wymierzone oskarżonemu w punktach I i II wyroku łączy i orzeka karę łączną 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych.

VI. Na mocy art. 90 § 1 k.k. w zw. z art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. środki kary orzeczone wobec oskarżonego w punkcie III i IV wyroku łączy i orzeka łączny środek karny 4 (czterech) lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

VII. Na mocy art. 43a § 2 k.k. zobowiązuje oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

VIII. Na mocy art. 43 § 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego do zwrotu dokumentu prawa jazdy nr (...) Starostwu Powiatowemu w L..

IX. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego z obowiązku zwrotu kosztów sądowych i przejmuje je na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 974/17

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 24 sierpnia 2018 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony M. G. w dniu 11 października 2017 r. znajdował się pod wpływem alkoholu, mimo tego około godziny 18.40 podjął jazdę samochodem marki S. o nr rej. (...) w J. na ulicy (...). Ulicą tą przejeżdżał wówczas patrol Policji, policjanci dostrzegli, że oskarżony wsiadał do samochodu i trzymał w ręku butelki, w których mogło być piwo i postanowili go zatrzymać. Policjanci używając sygnałów dźwiękowych i świetlnych pojazdu uprzywilejowanego nakazali oskarżonemu zatrzymać pojazd. Oskarżony nie zatrzymał pojazdu i podjął ucieczkę przed policjantami, wjechał na swoją posesję przy ul. (...) i zatrzymał samochód. Policjanci wjechali na tą posesję niezwłocznie po oskarżonym i zatrzymali go gdy wysiadł z samochodu. Policjanci przewieźli oskarżonego do Komendy Powiatowej Policji w L., gdzie poddali go badaniu trzeźwości. W wyniku badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu okazało się, że oskarżony znajdował się pod wpływem 0,76 mg/l o godzinie 20.03, drugie badanie o godzinie 20.05 wskazało 0,74 mg/l, trzecie badanie o godzinie 20.25 wskazało 0,71 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Dowód:

- zeznania A. G. (k.12v-13,97),

- zeznania J. B. (k.15v-16,93),

protokół użycia alkometru (k.5).

Oskarżony podczas postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień (k.20). Podczas rozprawy również nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.71v). Stwierdził, że nie kierował pojazdu marki S. (...) na ulicy (...). W tym dniu zauważył, jak na jego posesję wjechał dość szybko samochód, a za nim drugi, z ciekawości wyszedł na dwór i wówczas dokonano zatrzymania go pod zarzutem, że jechał pod wpływem alkoholu. Wskazał, że na jego posesji stał samochód marki S. (...) o nr rej. (...), który należał do małżeństwa, które wynajmowało u niego połowę domu. Tego dnia na posesji oprócz niego było również to małżeństwo. Ulica (...) znajduje się w odległości około 300 metrów od ulicy (...), a na jego posesję wjeżdża się tylko od ulicy (...). W dniu zdarzenia spożył kilka piw.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż są nielogiczne i nierzeczowe oraz pozostają w sprzeczności z zeznaniami A. G. (k.12v-13,97), J. B. (k.15v-16,93) i R. D. (k.109). Należy stwierdzić, że stwierdzenie oskarżonego, że nie jechał samochodem marki S. i nie wie kto nim jechał, prawdopodobnie najemca części domu jest sprzeczne z zeznaniami wyżej wskazanych policjantów i najemcy części domu.

A. G. zeznał podczas postępowania przygotowawczego (k.12v-13), że w dniu 11 października 2017 r. patrolował ulicę (...), około godziny 18.40 zobaczył jak mężczyzna z dwoma butelkami przypominającymi piwo podszedł do samochodu i ruszył ulicą (...). Postanowili wylegitymować go, zawrócili i włączyli sygnały świetlne i dźwiękowe pojazdu uprzywilejowanego. Kierowca ten nie zatrzymał pojazdu, skręcił w drogę gruntową i wjechał na posesję przy ul. (...). Mężczyzna ten wysiadł z samochodu, kwestionował ich czynności, twierdził, że nie jechał samochodem, nie chciał okazać dokumentów, zatrzymali go i przewieźli do Komendy Powiatowej Policji w L.. Kierowca został zbadany na urzędzeniu kontroli trzeźwości, badanie potwierdziło, że był nietrzeźwy. Podczas rozprawy zeznał (k. 74), iż kojarzy zatrzymanie nietrzeźwego kierującego na terenie powiatu (...). To zdarzenie mogło mieć miejsce około roku temu, miało miejsce na terenie powiatu (...). Zauważyli kierującego pod sklepem, postanowili go zatrzymać, zastosowali sygnalizację świetlną, ale kierujący nie zastosował się do niej i zatrzymali go dopiero na jego posesji, był sam w samochodzie.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w zeznaniach J. B. (k.15v-16,93) i R. D. (k.109). Należy stwierdzić, że świadek jest osobą obcą dla oskarżonego, nie miał z nim żadnego konfliktu, który mógłby spowodować, że złożyłby fałszywe zeznania na jego niekorzyść.

Świadek J. B. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k. 15v-16), iż pełnił służbę w patrolu zmotoryzowanym, około godziny 18.40 zobaczyli w J. na ul. (...) mężczyznę, który niósł dwie butelki, mogło to być piwo, wsiadł do samochodu i gwałtownie ruszył. Postanowili go zatrzymać, włączyli sygnały pojazdu uprzywilejowanego, ale kierowca nie zatrzymał pojazdu i wjechał na posesję przy bocznej ulicy. Tam wyskoczył z samochodu, ale niezwłocznie go zatrzymali. Kierujący stwierdził, że znajdował się na swojej posesji, nie okazał dokumentów. Przewieźli go do Komendy Powiatowej Policji w L. i zbadali stan jego trzeźwości. Podczas rozprawy zeznał (k.93), iż w sprawie chodzi o nietrzeźwego kierującego, daty zdarzenia nie pamięta. Miało to miejsce w J. przy ulicy (...), chcieli zatrzymać samochód do kontroli, który nie zatrzymał się, było to w godzinach nocnych. Samochód ten został zatrzymany na podwórku. Kierowca samochodu uciekał przed nimi i nie zatrzymał się do kontroli. Zatrzymywali ten pojazd przy użyciu sygnałów dźwiękowych i świetlnych, ponieważ istniało podejrzenie, że kierujący samochodem mógł znajdować się pod wpływem alkoholu. Wjechali za tym samochodem na posesję i kierujący znajdował się sam w samochodzie. Była wyczuwalna od niego woń alkoholu.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w zeznaniach A. G. i R. D. (k.109). Należy stwierdzić, że świadek jest osobą obcą dla oskarżonego, nie miał z nim żadnego konfliktu i nie miał żadnego powodu by złożyć fałszywe zeznania na jego niekorzyść.

Podczas rozprawy świadek R. D. zeznał (k.109), iż praktycznie nie ma nic do powiedzenia w tej sprawie, odebrał samochód i to wszystko. Nie widział co tam się działo, Policja wjechała na teren, gdzie wówczas mieszkał, to była działka oskarżonego, a on wynajmował u niego mieszkanie. W dniu 11 października 2017 r. nie widział, żeby on jeździł samochodem marki S.. Jak wyszedł przed dom, to oprócz policjantów i oskarżonego chyba nikogo więcej nie było. Z nim mieszka rodzina, żona i dwoje dzieci, żona nie jeździła samochodem, bo nie ma prawa jazdy, a dzieci są w wieku 12 lat.

Zeznania tego świadka zasługują na wiarę, gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w zeznaniach A. G. i J. B.. Świadek jest osobą obcą dla oskarżonego, nie miał z nim żadnego konfliktu, który mógłby spowodować, że złożyłby fałszywe zeznania na jego niekorzyść.

Sporządzone w toku postępowania dokumentów wymienionych na k. 109v zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia czynów przypisanych oskarżonemu nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Udział w ruchu drogowym, a zwłaszcza prowadzenie pojazdu w ruchu lądowym wymaga rozwagi i zachowania ostrożności, by uniknąć wszelkich zagrożeń bezpieczeństwa w tym ruchu. Ruch lądowy odbywa się różnymi pojazdami i na różnych drogach, ale każdy z uczestników ruchu obowiązany jest przestrzegać przepisów i zasad bezpiecznego korzystania z drogi. Podstawowym wymogiem przed osobami, które chcą prowadzić pojazdy mechaniczne jest trzeźwość jego uczestników.

Oskarżony w dniu 11 października 2017 r. naruszył podstawowy warunek bezpiecznego uczestnictwa w ruchu lądowym w postaci obowiązku trzeźwości uczestników ruchu, wyrażonego w art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w J., a znajdował się w stanie znacznej nietrzeźwości, gdyż stężenie alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu wynosiło 0,76 mg/l, poruszał się drogą wojewódzką, niewątpliwie zatem oskarżony uczestniczył w ruchu lądowym. Stan nietrzeźwości spowodował, że stwarzał realne zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego i naruszył obowiązek ustawowy.

Zachowanie oskarżonego z dnia zdarzenia należy zakwalifikować jako przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., gdyż polegało na tym, że poruszał się pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości, który ustalony został przez ustawodawcę w art. 115 § 16 pkt 1 k.k. na 0,25 mg/l alkoholu w litrze wydychanego powietrza. Oskarżony przekroczył ten ustawowy próg nietrzeźwości ponad 3-krotnie (por. k. 5).

Ponadto oskarżony nie zatrzymał pojazdu niezwłocznie po wydaniu polecenia przez osobę uprawnioną do kontroli, przy użyciu sygnałów dźwiękowych i świetlnych. Oskarżony kontynuował jazdę, aż dojechał na swą posesję. Niewątpliwie zatem czyn ten stanowi przestępstwo określone w art. 178b k.k.

Oskarżony ma 49 lat, jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu, zdobył wykształcenie zawodowe i zawód kierowcy, wskazał, że utrzymuje się z oszczędności (oświadczenie z k.71), był raz karany, ale za rodzajowo inne przestępstwa (k.107), był trzy razy karany za wykroczenia w ruchu drogowym (k.64).

Kara powinna przekonać oskarżonego i ogół społeczeństwa, że popełnianie przestępstw nie jest opłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości. Celem kary jest również kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych oraz wskazywanie, że reguły bezpiecznego użytkowania dróg publicznych obowiązują wszystkich i należy w taki sposób prowadzić pojazdy by uniknąć możliwych i przewidywalnych zagrożeń bezpieczeństwa, a tym samym zapobiegać wypadkom i kolizjom na drogach. Oskarżony umyślnie i rażąco w dniu 11 października 2017 r. naruszył zasady bezpieczeństwa w komunikacji lądowej, stworzył przez to realne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Do okoliczności obciążających należy zaliczyć przede wszystkim znaczny stan nietrzeźwości (k.5) i karalność za wykroczenia w ruchu drogowym (k.64), ucieczkę z miejsca zdarzenia, do okoliczności łagodzących należy zaś zaliczyć uprzednią niekaralność (k.107) za przestępstwa w ruchu drogowym.

Biorąc pod uwagę powyżej wymienione przesłanki wymiaru kary Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości, uwzględniającą jego postawę i warunki życiowe za prowadzenie samochodu w stanie nietrzeźwości powinna być kara 100 stawek dziennych grzywny. Kara taka jest również adekwatna i sprawiedliwa za podjętą przez oskarżonego ucieczkę z miejsca zdarzenia. Kary te powinny powstrzymać oskarżonego od ponawiania

podobnych zachowań i kształtować w społeczeństwie szacunek dla porządku prawnego. Stawka dzienna została ustalona na kwotę 20 złotych, ze względu na niewielkie dochody oskarżonego.

Oba czyny zostały popełnione w tym samym czasie i miejscu, wynikają z tej samej sytuacji faktycznej, stąd przy wymiarze kary łącznej zastosowano zasadę znacznej absorpcji kar.

Oskarżony umyślnie naruszył reguły bezpieczeństwa ruchu drogowego i zgodnie z treścią art. 42 § 2 k.k. oraz art. 42 § 1a pkt 1 k.k. obligatoryjnym jest wobec niego orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Ustawodawca zdecydował, że zakaz ten orzekany jest na okres 3 do 15 lat. Orzeczenie tego zakazu wobec oskarżonego na 3 lata za prowadzenie samochodu w stanie nietrzeźwości wynika ze znacznej jego nietrzeźwości w czasie czynu (k.5). Za orzeczeniem tego zakazu na 2 lata za ucieczkę z miejsca zdarzenia przemawia spowodowane przez oskarżonego zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, gdyż oskarżony bardziej zapewne zwracał uwagę jak uciec policjantom, niż jak prowadzić bezpiecznie samochód. Oba czyny zostały popełnione w tym samym czasie, z powodów wyżej wskazanych przy orzeczeniu łącznego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zastosowano zasadę znacznej absorpcji kar.

Zgodnie z treścią art. 43a § 2 k.k. zobowiązano oskarżonego do uiszczenia obligatoryjnego świadczenia pieniężnego. Uwzględniając, że świadczenie to zostało określone przez ustawodawcę w granicach od 5.000 do 60.000 złotych i niewielkie dochody oskarżonego, świadczenie to określono na minimalnej wysokości.

Oskarżonemu nie zatrzymano prawa jazdy (k.82), stąd powinien je zwrócić, zgodnie z przepisem powołanym w punkcie VIII wyroku.

Oskarżony utrzymuje się obecnie z oszczędności, a ma do spłaty niemałą grzywnę i świadczenie pieniężne, stąd Sąd zwolnił go z obowiązku zwrotu kosztów sądowych i przejął je na rzecz Skarbu Państwa.